

Les flors de la Bruna

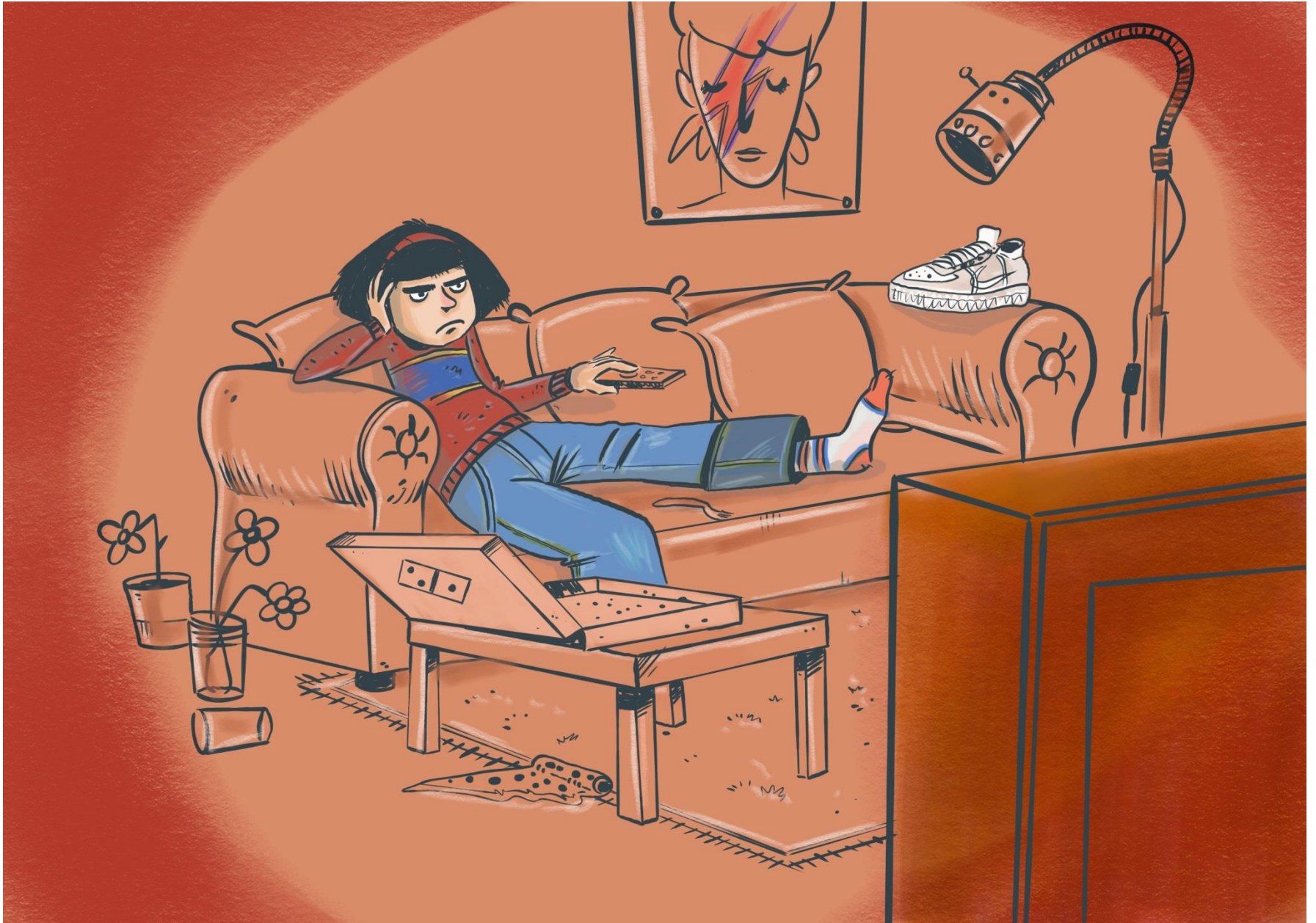
Text: Mireia Vidal

Il·lustracions: David Carretero

— **U**n be negre!—Va deixar anar la Bruna quan la seva mare li va demanar que parés taula per sopar.

Després va tancar-se a l'habitació donant un fort cop de porta i ni tan sols va aturar-se a recollir la pila de revistes que van caure al seu pas.

Aquest no era un comportament estrany en la Bruna. Feia temps que s'havia acostumat a parlar malament, contestar a crits, insultar o senzillament no responia si considerava que no li venia de gust. També s'atrevia a agafar el menjar del plat directament amb les mans, seia al sofà trepitjant-lo amb les sabates, es tirava rots enmig de classe o passava setmanes sense dutxar-se. S'havia convertit en el que tothom anomenava una autèntica mal educada i és clar, a poc a poc, la gent va començar a allunyar-se'n.

Els amics estaven farts de les seves males respostes i els seus desaires, i els pares estaven tan ocupats, que quan arribaven a casa després de les seves llargues jornades de feina, no els quedava esma per barallar-s'hi. El cert és que el temps va anar passant, i entre insults i males cares la Bruna va anar creixent, fins que un dia va succeir allò que els ocorre a tots els petits: es va fer gran.

Però fer-se gran també significava que la Bruna havia de buscar una feina i ella ho va tenir claríssim, volia treballar de jardinera. A la Bruna sempre li havien agradat molt les flors i va estudiar tot el que tenia a veure amb elles. Però quan va arribar el dia de començar, va descobrir una cosa que no s'havia imaginat mai.

—Margarida escarransida, ja pots començar a créixer—va dir la Bruna a una planta mentre la regava. —Petúnia amb nom de gas pudent, fes el favor de florir que sembles una cagadubtes.

D'aquesta manera era com la Bruna es passejava entre les flors del jardí que li havien encarregat cuidar, i tan bon punt podia deixar-li anar al Roser que era un galifardeu per haver-la punxat, com repetir-li al gira-sol que era un estaquirot perquè amb prou feines es movia. I així un dia rere l'altre, i per més que la Bruna sapigués quanta aigua havia de donar a les plantes, quins adobs els havia de posar, quanta estona de sol necessitaven i quina quantitat de nutrients havia d'afegir a la terra, inexplicablement les flors se li pansien i els brots no volien sortir, fins al punt que les plantes s'anaven quedant esquifides i acabaven morint.

—Què és el que faig malament?—Va atrevir-se a preguntar la noia plorosa al senyor Enric que era l'encarregat del jardí.

Però l'home, que feia temps que observava el comportament de la Bruna, la va mirar seriós i va dir:

—Quines ganes vols que tinguin de viure si no les tractes bé. No els pots demanar que et donin flors si tu només els dones males paraules.

I dit allò, l'home va continuar empentant un carretó ple de crisantems que havia d'aconseguir plantar en algun lloc.

La Bruna no va saber com reaccionar. Com podia ser que algú cregués que ella no tractava bé les plantes? Havia estudiat tot el que calia saber per cuidar-les i estava convençuda que mai s'equivocava, però ningú li havia dit res de les paraules.

Decidida a solucionar aquell malentès, la Bruna va anar directa al Roser disposada a acabar amb aquella situació.

—Roser, crec que ets un...—Però per més que va pensar i repensar buscant per tots els racons del seu cervell, no va saber trobar cap paraula amable.

Tot d'una la Bruna va descobrir que ja no les recordava. A força de no usar-les les havia oblidat totes i va sentir una estranya buidor al pit que la va posar molt trista. I ara què faré? va pensar. Però la Bruna a part de mal educada també era decidida, així que no tenia intenció de rendir-se. Si no coneixia aquelles paraules, les aprendria.

Amb el mateix interès que va posar a estudiar les plantes, la Bruna va dedicar-se a observar la gent quan es parlaven els uns als altres.

“Que tingui un bon dia”, va sentir que deia la fornera a una de les seves clientes. “Passi vostè primer”, va dir un home a una veïna mentre li subjectava la porta. “M’alegro de veure’l”, somreia un altre, “encantat de conèixer-la”, “Que aprofiti”, “Records a la seva mare”, “Quin goig que fa” “celebro que estigui bé” “gràcies”... La Bruna va estar molt atenta a totes aquelles paraules que intentava retenir dins el cervell.

Amb molta cura de no perdre-les, l'endemà va arribar al jardí quan encara no havia sortit el sol i no hi havia ningú que pogués escoltar-la. Aleshores es va apropar a les seves flors i els hi va dir:

—Que tinguis un bon dia—Va xiuxiuejar a una Margarida que amb prou feines tenia forces per sostenir mitja dotzena de pètals. —M’alegro de veure’t—Va dir al Roser, quan va passar per davant seu. —Encantada de conèixer-te—Va atrevir-se a dir-li a un cactus que acabava d'arribar del desert.

I esforçant-se molt per no oblidar cap de les noves paraules que havia après, va anar passejant-se per entre les flors i sense adonar-se va recordar “bonica”, “si us plau”, “si no et fa res”, “si et ve de gust”, “perdó” i “t’estimo”.

La Bruna potser pensava que les plantes floririen de cop, però no va ser així. Amb prou feines un clavell es va atrevir a oferir dues flors, però amb paciència i sense defallir, la Bruna va seguir buscant paraules amables que cada dia regalava a les seves plantes. A poc a poc, una flor rere l’altre, van anar apareixent entre les fulles que cada cop eren més verdes, i tot d’una la Bruna va adonar-se que ja no sentia cap buidor dins el seu pit. Aquelles paraules l’escalfaven, i a força de repetir-les, va atrevir-se a oferir-les a la gent i de seguida van tornar els amics. Aleshores la Bruna va comprendre que a la vida li has d’oferir coses boniques si després vols que te les torni. I allò sí que no pensava oblidar-ho. Sobretot ara que acabava de descobrir com n’era de feliç vivint enmig d’un preciós jardí.

Fi

FAROS

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

SJD

Sant Joan de Déu
Barcelona · Hospital